

Amb la **bellesa** de la memòria assaonada

Té la veu suau, gairebé delicada, i parla amb una pregonesa que convida a escoltar. Tònia Pasola (Barcelona, 1952) acaba de guanyar el premi de poesia Vicent Andrés Estellés, amb el seu recull de poemes *La sensualitat del silenci*.

—Sensualitat i silenci. D'on li sorgeixen aquestes dues premisses?

—Del silenci extreus l'essència de les coses, fer-ho del soroll és molt difícil. La sensualitat genera vida, força, atracció. Quan reps la força poètica, quan hi ha un moment que t'inspira, el captes sempre mitjançant aquest silenci interior teu i aquesta soledat, encara que hi hagi molt de mullader al costat. Jo sóc, de fet, una persona bastant solitària, i de vegades em sap greu pels amics i les amigues, perquè els veig molt poc.

—La soledat li és creativa, doncs.

—L'Emile Dickinson deia que quan estava més sola era quan no tenia la seva soledat, i aquesta expressió a mi em sembla molt vàlida.

—El jurat ha destacat la diversitat formal dels seus poemes.

—Molts poetes conceben un llibre i a partir d'aquí creen els poemes. Jo no he partit mai d'aquesta premissa: jo sempre creo el poema arran d'una experiència viscuda. No és una pura elucubració intel·lectual o un joc de pa-

"No m'interessa fer poemes, publicar-los ràpidament i que després no tinguin gens de transcendència."

raules, una manera de fer poesia també vàlida però que no és la meua. Primer és l'experiència; quan la tinc, la guardo i quan tinc temps, l'escric. Com deia Rilke, la poesia és una experiència de vida assaonada. Per això hi ha poemes llargs i d'altres de molt curts.

—Fa molts anys que escriu i tot just ara comença a publicar.

—Jo no he tingut mai pressa. Fins i tot ja m'havia fet la idea que no publicaria mai. Lògicament a la vida hi ha moments de profund desànim, però sempre he cregut en el que he fet, amb una estranya força interior. Mai no m'ha preocupat projectar-me d'una manera ràpida perquè m'ha interessat fer l'obra ben feta. Si ho aconseguixo o no ja és una altra història. Però no m'interessa fer poemes, publicar-los ràpidament i que després no tinguin gens de transcendència. La meua mare m'ha ensenyat que a la vida s'ha de lluitar per allò que un creu i no esperar-ne només els triomfs i les gratificacions.

—Vostè cita J. V. Foix com a paradigma de la força de la paraula.

—Jo defenso la paraula i també la tradició, la memòria històrica. Les muses són filles de la memòria. I això en Foix ho tenia claríssim, es coneixia tots els clàssics. A més de la memòria, hi ha la força de la llengua. Jo sento un poema d'en Foix i m'emociono. I és per la llengua, per aque-

ta llengua que malauradament se'n està perdent, la llengua abolida, que deia la Marçal, la llengua tan forta de Foix, la que ens uneix els països de parla catalana.

Núria Cadenas